Iter qd prius cognitu Deus cognoscat, qo ē signu formale in actu 2°; qlsē oēs formales cognitiōes.

2° Oppositam sntām tenet P. Telles disp. 9a sect. 4a nō 1° et cū eo aliqi PP. Cōplutenses qbus. Opp° 1°. Signu formale ē qd intrinsecē ducit ptiām in cognitiōem: atqi pct lt latere diuinā cognitiōem: qo diuina cognitio n pōt ee signu formale in actu 2° Vbu Dei. Et hoc ē fundamtu in q vnice nititr P. Telles. Rn dist. maj: signu formale ē qd intrinsecē ratiōe ssūi ducit ptiām in cognitiōem, neg. maj; ē qd intrinsecē negatiuē, idē, qd ñ natura prius cognitu ducit ptiām in cognitiōem, conced. maj. et ita cognitio diuina, licet sit cognitiōis cum signatis, ñ ē natura prius cognita a Deo qm ipsu signatu, et ideo hēt verā rōem signi formalis in actu 2° vide qd diximus Disp. 2a nō 1°.

Vel dic signu formale esse illud qd vt mediu quo ducit ptiām in cognitiōem sui aliquo cognitas sine n; ad hoc en non attenditr, et cognitio diuina, itaut se hēs ē tn mediu quo Deus cognoscit, et ñ ē mediu sic motiuum propter qd cognoscit, et ideo cognosci dēt, et ñ cognita nil facit ad hoc vt ñ sit signu formale.

3° Opp° 2°. Int signu et ptiām dēt dari aliqua distinctio, at pōt ex dictis disp. 1a sed cognitio diuina ita n distinguitr ab ptia diuina: qo ñ ē signu formale in actu 2° Vbu Dei. Minor pt; qa int essentiam diuinam et ipsam diuinam nulla datr distinctio: qo neq int illum et essentiam diuinam. Rn neg. minor; nā Deus ē obiectiuus et intelligens, dein in Deo ē qbt intelligit, et quo intelligit: qt oēs n possunt ñ distingui saltē sdm conceptus. Majs, l mi-nus exceptur. qa distinctio dumtt virtualis et ī quanto

in se Ressit ad rõ signi. Ad pbr. Neg. Cam, et Ratio
ē, q essia diña nil aliud ē qm ipsa actualitas et exi-
stia in oi gre pfectiõis: dein si existia Concipereñ dis qui
virtz essia et ab illa emanare, vt Concipiñ emanare attã ab illa
tñ eo plieri essia Concipereñ existens, l ñ existens. si existens, iam
Concipiñ existia inclusa in ipsa essia; si Concipereñ vt ñ exis-
tens ñ pōt ab illa emanare existia, siqdē de ñ existenti ñ pōt ē-
manare aliqd positivũ; ergo &c.

4° Essẽ 3.° Signũ fale diuis informãsẽ, et sequenti supplẽt
pōlitem ẽ pẽ ostentũ: atq ide Dex sagrãnt: ergo &c. Respont
Cõter Th. Th. sol. Signũ frãle Cñe, q. st. accentia, deuere informare
mare et supponere Ralitem ex pẽ pō, ñ tñ vi signũ frãle veleri
atũ qe subiia pfectissime, et in illu diuiõ ñ deuipiẽ positivũ, sed
neguũ tm, qd idẽ ē atq ñ manere extra illum diuiũ, sed in illo
esse q pfectissimã identitem. Id melius sẽ negabĩr majore.
ca; q dicimus Disp. 2.a No 5.°

5.° Tamã addẽ nrã Resoluẽ ñ sol. gaudere d Cognẽ
diuã rõ essib diña, sed et rõ Creaturz. Vbi et notanã
Cognitem Dñã, l pẽ sumi qnus mediũ, et motivũ, ex quo plius
Cognito veniret illas Deus in Cognẽ Creaturz: l ē Cognitõ Creaturz, vt
et qui venit illum diuiũ Cognoscẽtem Creãs vmẽ et in se ipsis.
Pmo mõ sumpta ē signũ instrũle Creaturz. 2.do mõ ē signũ
frale vt pōt ex dictis.

Subsect. 2.a

Utrum Verbum Divinum sit Signum formate in actu 2.° respectu Patris?

6° Hæc quæstio qm breviter Resolvenda, q multa tan-
git Thiã; et ad ipius Resolẽ Conveniẽ cum P. Suar-

de

P. Joan. à Trinitate Cap. 1º nº 4º. & aliis Relatis à
seqtr P. Joan. Lus. Tract. 6º nº 74 Verbum divinum nil
aliud esse, quam verbum essentiale, seu conceptus essentialis addito
Relatione Filij. quo posito Dico 1º Verbum divinum
7 per dicit essentialis conceptum essentiatem et signum formale
tum Patris. Ita Citat S. T. & P. Joan. Lus. citat. Pat. prax
prima subsect. conceptus essentialis divinus ē signum formale
in actu 2º atq Verbum Notionale includit essentialem talem
conceptum, quod totum illius dicitur ed Signum formale in actu 2º Probatur
qui ut propositio affirmativa verificetur de aliquo toto (si Plurium acco-
modato modo predicetur) satis ē qd verificetur totum alicujus partis
essentialis inclusa in ipso toto; si totale verificatur de toto toto
totum totalis, qd ē pars essentialis inclusa in ipso toto, ac conceptus
essentialis ē pars, seu modo essentialis Verbi Divini, qui totum con-
ceptus essentialis, qui signum formale dici potest de Verbo Divino, qd erat
sit. Resp. 1º P. Aeternus Cognit in Verbo et non per
8 Verbum. quia Verbum Divinum potius ē signum Corporale, quam
formale. Ratio Patrem utrumque modo cognoscit in Verbo et
per Verbum, quemadmodum ad cognoscendum dicit conceptus essentialis, ad conceptum
essentialem, Ratio quia omnis cognoscit per Verbum, verbum ē signum formale
totius illius. Hic addere in Patre cognoscere per verbum, et dici id, qd
Verbum addit s. conceptum essentialem, nimirum suam relationem. At
aut Pater dicitur abiē cognoscere per verbum, satis ē, qd cognoscit
per aliqm vim pm, ut patet ex phrasi dicitur.
9º Dico 2º Verbum Divinum suam relationem qua addit s.
Conceptum essentiale non ē signum formale tum Patris. Ita aliq
S. T. & pro quo Pater non cognoscit formaliter per relationem Filij sed per
relationem non ē formaliter cognito, qui talis relatio s. Verbi
Rōe

Ubi illius non est signum formale in actu 2º ui Patris.

20 Atque 3º Relatio Filij [illegible] probabilissima S.T. non producitur formaliter a cognitione Patris: ergo non est signum formale in actu 2º ui Patris. Suadent [illegible] ut admiremur Disp. 3ª no 114. in opinione asserente cognitionem creatam consistere in relatione et non in respectu ad [illegible] respectus est signum formale in actu 2º [illegible] ex eo, quod trahit cognitionem; atqui relatio Filij est [illegible] productus a cognitione Patris. ergo eodem signum formale in actu 2º [illegible] [illegible].
Nego consequentiam [illegible], et disparitas est quia respectus in illa opinione ut sit cognitio non producitur a cognitione 1ª actione, ut [illegible] [illegible] [illegible] et ut medium [illegible] potentia [illegible] cognitione [illegible]. at ut relatio Filij producatur a cognitione Patris, non producitur ex [illegible] [illegible] ut cognoscitivus, et ideo talis relatio non potest esse signum formale in actu 2º ui Patris. Et confirmatur solutio, nam et in creatis cognitio creata producit [illegible], et tamen ex eo, quod [illegible] nec [illegible] [illegible] [illegible] potest cognoscenti non potest esse signum formale in actu 2º

21 Instabis: Verbum divinum est, ut includit relationem, est perfectissima imago Patris: atqui omnis imago est signum formale: ergo talis est relatio Filij. Nego [illegible] maj: est perfectissima imago Patris realis. Concedo. Intentionalis nego. Et in [illegible] Min: omnis imago intentionalis est signum formale concedo, omnis imago realis Intentionalis Nego Min. Sic Filius in creatis est imago Patris et non est signum formale illius. Ubi adverte quod ut Verbum Divinum ut sit imago realis, quod debet esse distinctum ab imaginato requirat ut conditionem relationem, tamen non esse imaginem secundum relationem, sed secundum essentiam.

Atque

22 Atque 2.º Verbũ divinũ et sũ volõem ẽ sapiẽa
Patris, quã ducit Patrẽ statũ in cognõem, quã ẽ signũ fũale
in aũ 2.º dũ illius. Qui negans ꝗm Verbũ divinũ sit dicatũ absq̃ re-
spectu Patris, vel etiã sit sũ intellexiõ, ad respectũ essentialem, per quem
status procedit, quem ex vi sua processionis statũ includit in uã sũ
volõem, cognõ ẽ status cognĩo.

Subsect. 3.ª

Utrum Intellectus Divinus Detur in Signo Formali in Actu Primo?

23 Certũ oĩo ẽ Deum ñ esse in signo aũali impressa, vel creata
distincta ab ipso Deo, ꝗa Deus ẽ incapax receptionis quam
deberet importare tales spẽs; et in hoc sũ negatũ à P. Telles
disp. 9.ª sect. 4.ª Deum esse vti signis fũalib. in aũ 2.º
quæ sint distinctæ; ꝗ licet Deus vtatur aliquo increato, tamẽ in
signo fũali in aũ 2.º et per quod compleat divinis illius ex parte
obti ad essẽiã divinã, et Creaturæ cognoẽm.

24 Affirmat P. Arriaga Tom. 2.º in 1.ª p.ẽ disp. 23 nũ
35 ĩnius, asserit in Deo dari virtualitẽ quandam
ab essẽia divina distinctã complentẽ et trahentẽ vlum divinũ ad noti-
tiam Creaturæ cognoẽm. Sed hæc sñia esse longa dicitur, ꝗ si vali-
ndi ñ impliearet, ea simpliciter impro ostendemus, quod illius
divinas compleat ex parte obti: tales virtualitates distinctæ ab es-
sẽia oĩo superflue inducitur, nã cum essẽia divina sit intime
præsens, et obtũm maxĩe proportionatũ suũ illius divini, per se ipsã,
et quo ad nos, absq̃ præstare in ipso illũ divinũ, quod præstaret
illa virtualitas distinctã. Alius quã ex hac suẽ judicaret de
facto superflua spẽs impressa, ꝗ ẽ ipsa essẽia divina concur-
rat cum illa Beatificæ ad ipsius essẽiæ et Creaturæ cognõem,

Item et

Tract. judicari debet illa virtualitas dicta.

15 Quare Loiter Sylv. Sequti P. Joan. sup. Tract. 6.
no 78. asserunt Deum uti signo Spati in actu
1.o increato consistente in ipsa divina essentia quae sese comple
ac determinat illum divinum ad sui et Creatur. cognitionem. Quae sententia
favet P. Granad. Tract. 1.o de Scientia Dei disp. 1.a no
9. P. Merat. 1.a pa. Tract. de Deo disp. 46. sect. 6.a
P. Hontiga, P. Decupiu et alij asserentes essentiam divinam con-
currere una cum illa divina ad cognitionem sui primum speciei im-
pressae quod probabile judicat P. Joan. Lib. 5.o de Attributis cap.
2.o no 13.

16 Dicuntur 1.o Cognoscitivum quod est incom-
pleta in ordine ad producendam cognitionem obiecti. Sed illius
divina est potentia cognoscens, quae debet compleri per aliquod ex parte obiecti ta-
quam per speciem, et quae supplet vices ipsius obiecti, sed non potest comple-
ri per Creaturas, ita ut eadem immediate per se ipsas vel mediate per suas species
concurrant ad divinam cognitionem, quae compleri debet per aliquod divinum
quod per essentiam divinam tamquam per eminentialem speciem obiectivae
Creaturarum perfectissimam. Major patet quia inter discrimen
potentiae cognitivae a potentia non cognitiva ut illius a virtute quod haec sit
completa, quae non indiget complemento ex parte obiecti, illa vero sit incom-
pleta, et indigens complemento ex parte obiecti: quod probatur, quia potentia cog-
noscitiva producit suos actus per assimilationem obiecti, quae debet
obiectum concurrere, quo est incompleta: cum vero potentia non cognoscitiva
non producat suos actus per assimilationem obiecti, inde est, quod non debeat obiectum
concurrere et per consequens est potentia completa.

17 Dicuntur 2.o Cognoscitiva in illa divina non debet dari illa per
fectio quam habent illae creaturae, sed et illae quam habent species

ine'ssa

disjunctive duas

habet spes ingressus, quo in eo possumus disjunctive duas virtualiter, quarum una habeat rationem potentiae, et altera rationem spei illigabilis, ut e contrario in S. T. perfectiones, quae in creatis realiter disjunctae solent esse, fiunt sed distinctae virtualiter in Divinis. Sed haec quomodo probabiliter dicta sint, non huic loci convenerunt.

18 Quae mihi probabilior videtur opinio ista, quam tenent alii PP. ; P. Erice 1° pe disp. 3ª cap. 3. et 4° P. Fasolus 1ª pe quaestione 4ª art. 2° dubio 56. Tradens 1° quod illius divinis, ut talis, debet de se esse omnino completus ad cognoscendum obiectum. atque si vidaret concursu in actu 1° ex parte obiecti non esset omnino completus, alioquin jam tale concursum esset superfluum, quod 2° Pro ma: illius divinis ut pote infinitus debet concipi in maiori perfectione quam excogitari possit, aliter non esset divinus neque infinitus; at quod perfectionis est illius, quod de se sit completus etiam ex parte obiecti, quam illius, quod talis non sit. Ergo divinus illius, ut talis, debet de se esse completus etiam ex parte obiecti, quod non indiget aliquo concursu speciei, ut completus ex parte illius.

19 Quod si dicas illum divinum habere omnem perfectionem, quam debet habere ex parte potentiae, non vero quam debet ex parte obiecti: contra est, quod ut sit non concipitur in majori perfectione quam excogitari potest, ut patet ex nostro probatio. Si replices, sufficere, ut illius divinis sit infinitus, quod includat omnem perfectionem, quae sibi debetur in ratione potentiae; quemadmodum ut unum attributum divinum, ut Misericordia, sit infinitum, sufficit quod includat omnem perfectionem in ratione talis attributi (nimirum Misericordia). Sed adhuc non satisfacis, imo tuo te gladio jugulo:

20 Ergo ad hoc ut Misericordia sit infinita, potest debet includere omnem perfectionem in ratione Misericordiae in ordine ad suum obiectum, quod etiam illius divinis ut sit infinitus in quo potest cognoscentur

dit Eῑndᵐ Sa oēm oīa pfectioē in Ordē ad suū obtūm, sed non
Eṝūt oēm oīa pfectionē si se solā sine alio Compriō qd n
effet illus, n potē Cognerē suū obtū; qo simeladbit oem per-
fectioē in qre potē Cognoscīud in Ordē ad suū obtūm n dīt
Compleri dōtam p obtūm. Et Confirmq ins-
fenitas illus dīvi ē clara oīum Nobiliss mū Cognendi mo-
dum: sd Nobilissimus Mus Cognendi ē attingere obtū oīa ad
intra verte pprna sbr q illa Cognoscibilia sī sine depen-
dīa et Concorrio atrius Conoē: qe sine Complemto ex pē
Obtī Cognit pā Dīnā vt pote in gerendo oīum Nobilissi
ma. Suadetr 2º vīrō Ratsū: q ipsīs rapssio sīg-
Q 1 ponit pnam de indtiā, et indesentend ad plā
et idea dati à nā, vt illam ātiī ad oē et illud obtūm; atq
illus dinus, neq q ad Nos pot Conegi lum Eēē indtiō et in-
driā Cum sit pā de suam Maximā Necessitem de indtiā
ad Cognendū oē Cognoscibile: qe n indiget ipē, et virti, ad oē
vt dīcti. Et Confirmī q Cum ipīs Confusiē pam ...
1º ante talem Confusioēm, et q ad Nos n pot n Supponere
pualitem et defectibilite, q alquirunt imperfectioēm et indhiām
in Dīs. Qdsi dicas talem ipēm n alquirere defectibilitē
in Dīna potā, ex eo sc. qd Eiūe nil de sis ad illigend in
Cōē pā. Contra ē 1º q pā Creā nil debt
Q 2 ad illigend in Cōē pā Cognoscitiua et n ipīs ori-
ginea alquit in ipa pā defectibilitē: qe et in illa Dīnā.
Contra 2º q 1º ipīs Cōāt de ex pē obtī, adhuc n adjuuat
defectibilitem pā, illam q alquit egere ad minimū ex pē
vt potē producere suos actus, qe Compati Negt Cum pā
in pfectione infinitā, qis ē illus Dīnus

Pbd si Reuipiscens occurrat talem Spem ex patientiam et sat [illegible] à Deo dignam, nullâ alligare praeditam d. Reuiptiuem possiua, ad negatiuam tam: qd. quam est effugium possibilitatis. P.R. 3.tia ad ē, qo eo minus est [illegible] aliquam perfectivus, quo minus est potentis, ut dictum ē inter Patres: qui in sola possiua sed ad Negatiua patentiam [illegible] ē ab illu-dens, quo continet ut in se ē perfectissimus.

23 Suadebit 3.o qo ex eo in illud ad mittendum Con-cursum in Deo 1.o ex parte obti, qo in Creatis admit-titur talis Concursus ex illius incompletis; atque hoc Deo nulla ē:

2.d ergo &c. Minor ostenditur 1.o qo pro productione Creata [illegible] Crea-tis indiget Concursu Cae 1.ae in [illegible] pro divina indi-get Concursu alterius Concursi, ut producat suum effectum.

2.o qo potentia Creatis ē Ca partialis filii in ordine ad ē primum [illegible] filii: quod est [illegible] illius Creatis est [illegible] in-completus, et indiget Concursu ex parte obti, [illegible] acquirit ab illo divino. Hoc [illegible] Contendunt Multi

24 Advertere [illegible] Patroni, [illegible] Minori; [illegible] illius [illegible] negant [illegible]: et diversitas illius ē, qo ut dicunt pro productione Creata non indiget Concursu Cae 1.ae [illegible] [illegible] pro productione, sed ex [illegible] pro [illegible] productione Creata, quam [illegible] superiori Cae 1.ae cum illa operanti: [illegible] potentia in Creatis non indiget [illegible] ad productionem filii ex [illegible] Principiis, id est [illegible] tali patris, nempe Creati: at [illegible] illius Creatis ex [illegible] pro Cognoscitiua in-diget Concursu ex parte obti, ut Cognoscat: Et est impossibile [illegible] Creatis [illegible] pro Cognoscitiua tali Concursu indigere, [illegible] illius divinis participationem

latiōe

pro Cognoscitiva, inde aeque depend(et) participat(io) Eius Comprinc(ipii) p(ro)

obi(ec)ti et Cognit. Haec responsio n(on) subsistit, q(ui)a

25 difficile assignabilis ra(ti)o Cur p(otenti)a productiva Cr(eat)a

n(on) indigeat Concursu Causae 1ae ex p(ro)pria ratione productiva p(otenti)ae,

sed ex p(ro)pria ra(ti)one talis p(otenti)ae productivae, nempe Cre(at)ae et Filius

Creatus n(on) indigeat et Comprin(cipi)o ex p(ar)te obi(ec)ti ex p(ro)pria ra(ti)one talis

p(otenti)ae Cognoscitivae, nempe Cre(at)ae. Sed tamen ex Co(mmun)i ra(ti)one p(otenti)ae Cog-

nitivae. Respondeo quod n(on) e(st) de ra(ti)one Co(mmun)i principii indigentia al-

terius Concausae, sed tamen ex peculiari ra(ti)one talis principii, q(uo)d

e(st) Creati, et e(st) de ra(ti)one Communi p(otenti)ae Cognoscitivae indigentia Com-

principii ex p(ar)te obi(ec)ti, n(on) v(er)o ex ra(ti)one talis p(otenti)ae Cognitivae, id est

Creatae. Si p(ro)p(ter)ea Sol(utio) e(st) de ra(ti)one p(otenti)ae Cre(at)ae, q(uo)d indigeat Concur-

su Causae primae, et de ra(ti)one principii Creati, Sol(utio) e(st) q(uo)d egeat

Consortio alterius Concausae, et Sol(utio) de ra(ti)one p(otenti)ae Cognitivae Creatae

erit, q(uo)d egeat Comprincipio ex p(ar)te obi(ec)ti, n(on) v(er)o de ra(ti)one talis, Di-

vinae, quae e(st) non Creata p(otenti)a.

26 Quod d(eb)eat Comparari p(otes)t 1o q(ui)a sicut de ra(ti)one producti

Creati e(st) q(uo)d dependeat a producente, non de ra(ti)one producti

increati, nam Filius in Divinis a producente non dicitur depen-

dens a Patre, ita de ra(ti)one p(otenti)ae Cognitivae Creatae Sol(utio) erit indi-

gere Comprincipio ex p(ar)te obi(ec)ti, n(on) v(er)o de ra(ti)one p(otenti)ae Cognitivae Divinae, q(ui)a

q(uo)d multis ex adversariis, qui admittunt discursum virtualem

in Deo, in Creatis Cognitio principiorum de causa ab illa

dependeat n(on) Sol(um) q(ui)a procedit, sed ex p(ro)pria ra(ti)one q(uo)d dicit Cre(at)a,

tamen in Divinis nulla admittitur dependentia in Cognitione

virtuali dicta ex eo q(uo)d dicit Divina. 2o q(ui)a et ipsi adver-

sarii signum tale in actu 1o Ens Divinum p(ro)pterea q(uo)d signum

Creatum sit, omni tamen ra(ti)one minime esse signum tale in

actu

In aū 2°. Dicimū ex eo q̄d Scorimū sit, q̄sitū 8.

Respondet Fundamentis Contrariæ Sniæ, et agitur de Subiectā Creata, quid si ipsa sit Spēs assignanda

Argumentum

27 Igitur ad 2ū fundamentum Contrariæ Sniæ positum n̄o 26 ex Eatenus dictis. D. 1° Maj. Sol esse verum de potentia Cognoscitiva Creata non vero de potentia Cognoscitiva increata, qualis est Divinus intellectus, sed qd probabiliter admitti pōt de possibili potentia Cognoscitiva omnino Completa, et non indigens Comprincipio ex parte Obti. Ideo respondeo 2° negando Major. ad illius probationem dico potentiam Cognoscitivam distingui à potentia non Cognitiva Creata ex eo maxime quod illa attingat Obiectum suum sub Cognoscibilitate, ista vero minime. Qd potentia Cognoscitiva producat suos actus, per assimilationem non est de ratione potentiæ Cognoscitivæ, et ideo inferri nequit de ratione divinæ potentiæ Cognitivæ Compleri ex parte Obti ad productionem suorum actuum. Nam potentia, quæ esset adæquatum principium suorum actuum de se haberet producere suos actus similes Obto quin Obtum per se [illegible] speciem etiam compleret, sed q. dubitanter Suares Granat. Tomo de Angelis L. 2° Cap. 8° Cum alijs Posterioribus et Antiquioribus talis potentia negari potest possibilitas. Ideo illius possibilitatem firmat Ven. Lenin. Comprobare.

Q̄re

28 Quare cum P. Arriag. disp. 4.a de anima,
sect. 7.a subsect. 2.a asserens esse possibile
esse subiectum ita completum in grē compositionis extra se, ut non
indigeat ullo concursu aliquorū aliorū, aut spēi à se dis-
tinctę, sed per se ipsam sit spēs aliquorū aliorū. Pr

Nihil deest

Nihil deest

Nihil deest

Vidit decet

Vidit decet

Vidit decet

Bar.s Agnisio

Pr. q cogni. n postulat essentiam obiecti ab obiecto unice repraesentativae ab
Spe ab ipso obiecto productae, sufficit eni si creati ab Spes ab obto coproductis;
atq n repugnat diuini a Deo posse adeo perfectam, q sola contineat
perfectionem obiti etiam et Spes, a Deo infusarum: ergo n repugnat subia
cognoscitiua sine speciebus a se distis. Maior suppositi certa est Min.
q talis pro aequivalens ille conuenienter et ipsis speciebus infusis aliqu-
orum obiectorum, at tunc esset finita, et tenere actiuam finitam; ergo
efficient. qd non efficit illud conueniens.

29 Confirmatur q si de facto oes subiae cognoscitiuae creatae
operentur per potentias realiter distinctas, tamen de possibili non est cur
n admittatur subia cognoscitiua q operetur per potentias indistinctas, et sibi
sit etiam et voluntas; ergo similiter admitti debet aliqua subia pos-
sibilis sed cognoscitiua aliquorum obiectorum per spes indistinctas, si de
facto oes subiae creatae cognoscitiuae cognoscant per spes distinctas ab
eorum se positiua.

30 Dices tu Li q P. Soar. qualiscunq subia intellectiua
creata debet ad cognitionem tenere concursum obiti per se et
per speciem, et illud assertum ab obiti et potentia accipit notitiam.
Sed n potest tenere tanto concursu per se ipsam, aut supplere et concur-
sum aliorum omnium obiectorum, q sit infinita, et consequenter illa esset
infinita in perfectione, ut a possi Deiuinati. ergo H. Conceptum
Maior neg Min. ad cuius probationem Rcs suppono falsi, cuius mihi sub-
iam debere concurrere ad infinita obiecta extra se, qd quam n asserui,
et ideo notanter dixi talem subiam sed finitam speciem aliquorum
obiectorum.

31 Dices 2o contineri per modum spei ingenitae repugnat subiae,
q est valde perfectae repugnat enim eius nobilitati fieri vi-
cariam aliorum obiectorum infinitorum; ergo per modum spei n potest illa subia
esse

esse repraesentativa aliorum obiectorum. Et neque ratio bene enim probat
nobilius esse vicaria actionis rei cognoscibilis, ut patet in
speciebus impressis supernaturalibus, quae sunt concursus divinus et possibilis acci-
denti materiali, quae cognoscibilis illa. Quod si dicas talem speciem
pro se implere non posse vicariam actionis materialis, sic infero:
ergo neque illa substantia quam dicimus nobilem, talis erit; quod si
de ratione illius speciei supernaturalis non repugnat eminentiae et fieri vicaria
et substituta actionis materialis, et illi substantiae sic agenti
non repugnabit. Adde esse vicarium et substitutum
omnes sequi ordinem secundum quem in qua fuerit obiectum, si esset
[illegible] proportionata, non esse imperfectionem, sed potius perfectionem.
Posse enim producere effectum quem potest alia causa effectivè
simpliciter simplex. Non est igitur cur ratio vicarii et substituti
negetur illi substantiae, cum in Deo sit et Deus concurrat.

32 Dices 3.° implicat esse possibilem unam substantiam quae per
se ipsam sit species omnium obiectorum; ergo et illa quae
esset per se ipsam species aliquorum obiectorum. Admisso antecedente
[illegible] negamus consequentiam, et discrimen est quia catenus
illa prima substantia non [illegible] cumulative obiectorum aut speciei
dictae omnes [illegible] obiret munus repraesen-
tantis omne cognoscibile. Hoc autem est proprium solius Dei atque
quia infinitum est. Cum Deus per se ipsum comprehendat
omnia, atque infinitus per se ipsum potest esse omnium species adaequata
repraesentativa, quod non potest competere illi substantiae creatae, quod omne
cognoscibile per se ipsa repraesentet. Quod autem sit possibilis substantia
quae per se ipsa sit species aliquorum obiectorum, nulla videtur implican-
tia, cum adhuc esset finita et limitatae virtutis, neque haberet
aliquid quod esset proprium solius Dei. Et haec in gratiam solu-
tionis

LIVRARIA DA UNIVERSIDADE

solvuntur ad 1.um sequitur oppositum contrarium.

33 Ad 2.m positum No 27 quo quod redditur probabile creaturam divinam, et neque dicimus quod licet quod in creaturis gradus distinguuntur solleant esse formaliter distincti virtualiter in Deo, id solum est quod talis distinctio non licet secum admixtam imperfectionem, ut vere probavimus a No 22. Itaque licet intellectus divinus aeque polleat perfectioni intellectus creati ad cognoscendum non aeque pollet perfecto modo quo ipse intellectus creatus complectit. Et etiam ratio est, quod intellectus divinus solum aeque pollet intellectui creato, quatenus est perfectio simpliciter simplex et licet intellectus creatus completus talis sit, in specie quod complectitur talis non est, quod licet admixtam imperfectionem, quam arguit in potentia. Sic 1.o probes ex dictis ex eo quod divinus intellectus aeque polleat intellectui facultati ad intelligendum non aeque pollet habitui quo redditur facilis, quia admixtam imperfectionem, quam etiam arguit in potentia. Item licet idem intellectus divinus aeque polleat perfectioni cognoscendi creati, id non est sublatis imperfectionibus, et ideo non aeque pollet assentiri, quod est perfectio simpliciter simplex. Sed addere me non negare Deum ut primum productivum continere omnes perfectiones creatas et illas quae non sunt perfectiones simpliciter simplices neque non eas continere gradus in intellectu divino. Itaque

Solvuntur alia argumenta

34. Opp. 1.o intellectus divinus non est obstinatus: ergo ut cognoscat obstinate debet compleri ex parte intellectus per aliquod obstinatum. Neque dicimus quod non est necesse quod intellectus divinus sit ipsum obstinatum, ut sit primum cognoscendi illius et quatenus est essentia: namque lapis quod non est homo, et tamen in operari creari potest elevari ut concurrat

205

Conueniat, Cum qua ad Cognoscen[dum] Concurrendo Creaturæ: Cur
ergo illius Diuinus ex se non Eabebit, quod Contrare possit virtute
ipsius Dei quilibet alia res distincta ab obiecto.

35 Opp. 2.° Si illius Diuinus non esset Completus ex
parte obiecti adhuc esset Completus in genere potentiæ Cognos-
citiua: quia nulla in illo admitteretur imperfectio ex eo quod
Compleretur ex parte obiecti aliquo distincto. Neg. Ant., nam
esse posse Cognitionem Completam, quam Cognitionem Completam de
se omnia requisita ut possit Cognoscere: alioquin dici et posset
omnem Causam partialem quia talem esse Completam in ordine
ad efficiendos effectus, quos partialiter producit, quod est omnino
falsum.

36 Opp. 3.° nulla est imperfectio in intellectu Diuino ex eo quod
in illo admittatur species expressa distincta ab ipso intellectu:
quæ neget imperfectio ex eo quod in ipso admittatur species impressa dis-
tincta. Negatur Cons., et discrimen est, quia species impressa arguit imperfe-
ctionem, non vero expressa, et eius ratio est, quia cum Scholastici, species expres-
sa, quando non datur Cognitio, ut est rem perfectionis, quæ est perfecti
Cuiuslibet potentiæ quæ dicit in actu, at vero species impressa cum semper
arguat imperfectionem et iuuat illam adiuuando, semper
arguit imperfectionem in ipsa potentia.

37 Opp. 4.° Ex eo quod voluntas Diuina egeat Cognitione illius
Diuini ad efficiendos suos actus nulla arguitur
imperfectio in voluntate, quia Cognitio Diuina est tamen distincta virtualiter ab ipsa
voluntate Diuina: ergo ex eo quod illius Diuinus egeat essentia Diuina ut
specie ad efficiendos suos actus nulla ex inde arguetur imperfectio
in intellectu Diuino, cum essentia sit tamen virtualiter distincta ab illo. Et nego
Ant., quia potentia enim indiget fido late a se distincta ad productionem

Pater

Spiritus